

Vörös István

Ballada a barátságról

A barátságnál nem lehet szebb
semmi ellenségeskedés,
valami összerándul itt bent,
a szeretet szúr, mint a kés.
Az önmegértés is kevés,
jön egy hatalmas nagy erő, mi
a gonoszsággal összevész,
a végtelent kis helyen őrzi.

Hogy van valaki, aki téged
önmagadnál is jobban ért,
az sokkolhat, de nem feszélyez,
világából nem maradék
jut teneked, hanem egész,
egy kicsit égi, kicsit földi,
ha segítség kell, ő merész,
a végtelent kis helyen őrzi,

de ad belőle, hogyha kéred,
vagy kérni se kell, az a jó,
bármire érvényes ígéret,
bármikor alkalmazható.
Nem kényszerből jó, nem adó
ez, és nagy hőstettnek se érzi,
mert minden éppen így való.
A végtelent kis helyen őrzi.

AJÁNLÁS

Barátom, álmomban is ott vagy,
de ezen nincs mért meglepődni,
aki az igazságra szomjas,
a végtelent kis helyen őrzi.

Hamis hangok közül

Ez csak kicsit szörnyű idő,
lassan zuhan le ránk a hó.
Minden olyan,
hogy boldogan,
szinte már készakarva,
de mégse értve, mit teszünk,
tesszük tönkre az életünk,
és rohanunk a bajba.

A hideg, lassú háború
hízelegve közel nyomul,
mert béke már
a faj-halál,
bár itt van az enyészet,
egy-két fölös férget kivon –
hiányoznak olyan nagyon?
A lényegét nem érted.

Mindig marad a baj után
pár túlélő, aki simán
kimondja, hogy
a nap ragyog.
A holtak mit kívánnak?
Ha nem élnek, nincsen szavuk,
tartsák magukban bánatuk!
Szolgái a halálnak!

Azt tudni kell, mindig lehet
úgy színeznünk a híreket,
hogy majd a bajt
önként akard.
Épp ez az új történet,
a mindenségben éteri
hősök hada vezéreli,
de elnyomja az ének.

Királyt a lázadáshoz!

Nevét sincs kedvem leírni azoknak,
kik ma bírói a hatalomnak!
Megint becsapott vagy, nem túl bölcs nép!
Ám, hogy bízol még magadban, az szép
nagy marhaság, nem is számít sokat –
hozzátok vissza a királyokat!

Amit az egyik nap vásárolsz,
másnap épp attól unalmas a polc.
Aki lenyesi a fa lombjait,
nagyjából mindenkit idegesít,
mégis azt mondják, ez az ámulat –
hozzátok vissza a királyokat!

Nem, mert velük túl jó volt a világ,
gyűlölték, félték mindig a királyt,
de legalább volt valami biztos,
nem ezerféle hazugság, mint most.
A kiábrándultság bután feldagad –
hozzátok vissza a királyokat!

Maradjanak ők csak szimbólumok,
hány meg nem értett dolog, hány titok
van, és a világ tévitélete,
hogyminden vagy fehér vagy fekete.
Senkinek nem számít a gondolat?
Hozzátok vissza a királyokat!

Még az is jobb, mint ez az izgalom,
mit örül le a dühös hatalom,
mikor igazságtevő kedvben ég,
s milliók megértése sem elég;
kár ordibálni annyi rossz miatt –
hozzátok vissza a királyokat!

Nincsenek hősök: focidrukkerek
formázzák meg a mai életet,
kezét mindegyik bátran emeli,
öröm egy új félidőt kezdeni.
Hová lett a templomi áldozat?
Hozzátok vissza a királyokat!

Vagy vigyétek, hová akarjátok,
a hatalom mindenkinek átok.
Legyen minden csak adatforgalom!
Inkább a lázadás-munkát folytatom,
amíg van remény, van egy árnyalat –
hozzátok vissza a királyokat!

Bozók Ferenc

Elkészők dala

biciklisáv – futószalag
éjféli busz lekésve
lidércke fény ufó szalad
vagy iszkoló egérke

a stoppolás talán segít
hüvelyk s „kar inthy” expressz
egy bús sofőr továbbsegít
a cél hajnalra meglesz

mit ér ki késve érkezett
mikor már senki nincsen
tapintgat illó ujjbegyet
egy rég kihúlt kilincsen

Vasas Tamás

A jó, a rossz sakkozik

alapsnitt vagyok.
a jó és a rossz sakkozik.
látod amottan az akasztófákat?
bergman statisztáit? „you son of a...”
azzal a céllal indultam el ma hozzád,
hogy még reggel megnézzük ezt a filmet,
a régi spartacust. tehetek is én arról, hogy
már a csapból is zsidózó metallica-koncertek
folynak. az ember esze megáll. és pihen.
ilyen körülmények között nem megy.
pedig pont kezdtem megszeretni
minden tagadósód között ezt
az eposzi, orbitos revolver-
füstölgést. miért hinném
azt, hogy pont te hazudsz
nekem, az a kezed véres,
amivel reggel végigsimítod
az arcom, mielőtt örökre
elmész, majd visszajössz.

63

G, D, Em, C sírós-nevetős váltakozásban

régebben, persze, de akkor is egy jó dalszöveg kellett volna, amikor még a gitár nem remegett úgy a kezemben. valami játék sláger, hogy mit csinálsz a tv előtt, melyik puffra fekteted a bal lábad, ami mindig bedagad az esti futás után, még akkor is, ha már nem jársz futni, és a régi kocogások napszakaiban kiüresedett, semmilyené válik ez a kis garzon, nem töltheti be az elektromos cigarettádból halkán túlkölő chaplini füstkörök aszimmetrikus rendszere. az hogy bejött.

Gömöri György

Egy túlélő emlékezéseiből

Estefelé Snagovban néha, Imre bácsival
és a nagyobb gyerekekkel együtt
népdalokat énekelgettünk,
persze magyarul. Ilyenkor
a nagy épület végéből női hangok
ugyanazt visszadalolták.
(Nem ismertük, sohasem láttuk őket.)
Miután megbilincselve hazavittek,
a börtönben leginkább mi hiányzott? A rendes
emberi szó, meg a hang, meg a dal.

64

A testről, meg ami még utána jöhet

Tízévesen testünk még selyemblúz:
Sima, puha, érzékeny, lágy anyag.
Később a bőr feszes lesz, szőrzet serked,
S olyan a test, mint rózsaszín pulóver:
Eleven szóttas, egyek vagyunk vele.
Végül, öregen: mint szakadt kabát,
Vagy összevissza foltozott lebernyeg.
A test még él, de nincsen már divatban,
És milyen nehéz már karban tartani.
Igaz lenne, hogy amikor megáll
Szívünk, és agyunkra száll az ősköd,
Még azután is újra létezünk?
Éter-testben, majd megint a földön,
Más alakban? Vagy pedig örök
Álmodunk a földben, és pár sorunkat
Őrzi csak meg a porló nyelv-emlékezet?

Oláh András

határsértés

már nem járok utánad
szabadon szürcsölheted a
cipólevest az étterem teraszán
figyelheted hogyan építik át
a folyóparti házakat
elkopnak az omladozó
vakolatot palástoló fekete fóliák
újraélednek a gipszstukkók
kapuk nyílnak a boltívek alatt
élettel telnek a padok
a Garasos híd tövében
persze ott leszek én is
a lépcsőn kuporogva bámulom
a partot verdeső hullámokat
zavartalan határsértés ez
mintha mindig is erre készültünk
volna az ölelni vágyó
árkádok alatt

65

múltam vagy

egy fiók mélyére zártalak
a kivérzett emlékek közé
fiatalon tesz meggondolatlan
dolgokat az ember
hogyan befészkelhesse
magát valami csalóka álomba
ám ha a fény kialszik
szétpattannak a régi bilincsek

a fénykép hátoldalára
írt vallomásod olvasom
kacér kalandvágó tekinteted
a gyöngybetűkkel
összeegyeztethetetlennek tűnik
de borostával játszó
másnapos ráncaim mögött
fölbukkan a dezertáló emlék
– múltam vagy ma is

Kiss Judit Ágnes

Portfólió 2.0

Nézd, itt vagyok. Már túl a klimaxomon.
Kínos korosztály – kínos a téma is.
Mit ér a nő, ha szülni sem tud
(másra a vén banya meg minek kell)?

Petyhüdt a bőröm, és hajam egyre fogy,
csüggedt a mellem (néha a szívem is),
gyakrabban kell a síkosító,
még gyakoribb, mikor az se kell már.

Nem táncolok rég, polcon a hangszerem,
olykor tanítok (ritka, ha lelkesít).
A verseim bár megmaradtak,
csak kutya sincs, akit érdekelne.

Sok van mögöttem: vágy, születés, halál,
szégyen, dicsőség – meztelen ez vagyok.
(Még negyven évig hadd lehessek
verve is, áldva is önmagammal.)

A petefészek elégiája

Kimerültem. Az apró magvak,
Miket havonta növesztettem,
Aztán a termőre fordulás
Vak reményével elengedtem,
Itt sorvadnak a szemem előtt.
Emlékszem a régi időkre,
Mikor egyszerre több is érett
Bennem, bár sejtettem előre,
A sejtekből csak egy vagy kettő
Termékenyül meg, jön világra,
Bőkezű voltam, sőt pazarló
Milliárdos. Most más az ábra.

Félig éretlen, félig sorvadt
Ülök a fészek kis zugában.
Egyesülni és szétesztódni
Hiába várok. Hiába vártam.

Konyhám kiürült. Hogy keverjek
Habzó koktélt progeszteronból?
Az ösztrogénből csepp maradt csak.
Átkos idő, mi így lerombol.

Félig éretlen, félig sorvadt
Ülök a fészek kis zugában.
Egyesülni és szétesztódni
Hiába várok. Hiába vártam.

Megvénültem. Elszegényedtem.
Pár eldugott sejt pár garaska.
Aki belőlem megszülettel,
Bár ez lettem, emelj magasba!